

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 151/2021
29.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, председник суда судија Јасмина Васовић, у предмету предлагача АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Милица Шмалцељ, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 300/21 од 29.10.2021. године, након спроведеног испитног поступка, донео је 29.11.2021. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **потврђује** решење Управног суда Р4 У 300/21 од 29.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 17.11.2021. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 У 300/21 од 29.10.2021. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 621/20, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Против овог решења предлагач је изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога. У жалби је навео да је 13.01.2020. године поднео тужбу Управном суду против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, због ћутања управе, али да суд више од 19 месеци није предузео ни једну радњу у циљу окончања поступка, због чега сматра да му је повређено право на суђење у разумном року. Предложио је да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу, преиначи првостепено решење и утврди повреду права на суђење у разумном року у предмету Управног суда У 621/20. Трошкове поступка је тражио и определио.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82..., „Службени гласник РС“ бр. 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 387. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда У 621/20 и Р4 У 300/21 утврђено је да је решењем Министарства унутрашњих послова, Сектора за људске ресурсе 08 бр. ../2019 од 30.07.2019. године одбијен је као неоснован захтев АА (овде предлагача), бившег радника Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, за остваривање права на јубиларну награду за 2013. годину. Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Сектор за људске ресурсе је решењем 08 бр. ../19-1 од 01.11.2019. године одбацило као недозвољену жалбу предлагача изјављену на решење од 30.07.2019. године. Против овог решења тужилац је поново изјавио жалбу Жалбеној комисији Владе Републике Србије 18.11.2019. године, о којој није одлучено у року од 30 дана. Имајући у виду да тужена није одлучила о жалби ни након подношења накнадног захтева од 23.12.2019. године, тужилац је поднео тужбу Управном суду, због ћутања управе. По захтеву суда од 10.02.2020. године тужена је 26.02.2020. године доставила одговор на тужбу са списима предмета и обавестила суд да је о жалби тужиоца од 18.11.2019. године одлучено решењем од 11.12.2019. године. Управни суд је решењем У 621/20 од 15.09.2021. године наложио тужиоцу да у року од 15 дана, од дана пријема решења тужене од 11.12.2019. године, достави суду изјаву у смислу члана 29. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09). Поднеском од 07.10.2021. године тужилац је обавестио суд да није задовољан решењем тужене од 11.12.2019. године, али да се о њему не може изјаснити јер су му достављене само прве три странице решења. Истовремено, тражио је од суда да му наведено решење достави у целости, са новим роком, како би се о њему благовремено изјаснио. Управни суд је тужиоцу доставио копију решења од 11.12.2019. године и поновио налог за изјашњење у смислу члана 29. Закона о управним споровима. Судија известилац је у свом изјашњењу навео да ће, уколико тужилац не изјави да тужбу проширује на нови акт, предмет бити решен најкасније до почетка месеца октобра 2021. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да се при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овога случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 621/20. Наиме, управни спор је у наведеном предмету отпочео подношењем тужбе 13.01.2020. године, суд је већ 10.02.2020. године доставио тужбу на одговор туженом органу и затражио списе предмета, по ком захтеву је тужена поступила 26.02.2020. године, тако што је доставила одговор на тужбу, списе предмета и решење од 11.12.2019. године. Затим, суд је решењем У 621/20 од 15.09.2021. године позвао тужиоца да поводом решења

тужене од 11.12.2019. године, достави суду писану изјаву у смислу члана 29. Закона о управним споровима. Међутим, тужилац је поднеском од 07.10.2021. године обавестио суд да није задовољан донетим решењем, те да није упознат са његовом садржином у целисти, због чега се о њему не може изјаснити. Истовремено, предложио је да суд понови налог за изјашњење и достави накнадно донетог решења. Суд је удовољио тужиоцевом предлогу и поново доставио решење тужене од 11.12.2019. године. Имајући наведено у виду, и по схватању овог суда, трајање поступка се не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, будући да је суд предузимао радње у циљу окончања управног спора, а поступајући судија је у свом изјашњењу навео да ће предмет окончати без одлагања, по прибављању одговарајуће изјаве од стране тужиоца.

Осим тога, случајеви који према свим околностима имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка, захтевају нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност, где се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет управног спора није хитан, јер се односи на остваривање права на јубиларну награду, што се према пракси Европског суда за људска права, коју прихватају Врховни касациони суд и Уставни суд Србије, не може сматрати случајем који има посебан значај за тужиоца, овде предлагача, и који због тога захтева нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, као што је то случај са Управним судом, овакви предмети се решавају према редоследу пријема у суд у складу са чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09...39/16).

Поред наведеног, треба имати у виду да је у току 2020. године пет месеци постојала објективна немогућност Управног суда да поступа у спорном предмету - најпре због ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова. У току ванредног стања, које је уведено 15. марта 2020. године Одлуком о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, бр. 29/20) и укинута 06. маја 2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, бр. 62/20), рад судова је био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства бр. 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су таксативно наведени у Закључку. У току поступка парламентарних избора у Републици Србији 2020. године изборни спорови, који су по закону нарочито хитни, морали су имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

Са изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова састава приговора и жалбе применом одредбе члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби и приговору.

**Председник
Врховног касационог суда
Јасмина Васовић, с.р.**

**ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против овог решења није дозвољена жалба**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић